

Arrest

nr. 246 392 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 december 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.3. Op 22 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.”

1.4. Bij arrest nr. 246 391 van 17 december 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht en van artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Ter adstruering van haar eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd afgeleverd. Als accessorium van de beslissing onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van artikel 9bis dd. 26.12.2018 dient ook het bevel vernietigd te worden.

Eerste onderdeel,

Het bevel wordt genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt: (...)

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten. De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

De beslissing geeft op dit punt geen motivering.

Tweede onderdeel:

In casu heeft verzoeker zich daadwerkelijk op een hogere rechtsnorm beroepen, met name artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat ook in dit verband een belangenafweging ontbreekt in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven.

Gemachtigde heeft nagelaten om in de onontvankelijkheidsbeslissing (eerste bestreden beslissing) op een zorgvuldige wijze een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM door te voeren en hieromtrent (afdoende) te motiveren, in antwoord op de door verzoekende partij in zijn aanvraag van 26.12.2018 aangevoerde elementen.

Doordat de eerste bestreden beslissing volgens verzoeker moet worden vernietigd, moet zij bovendien worden geacht nooit genomen te zijn geweest. De hier bestreden beslissing (tweede bestreden beslissing)- beslissing die overigens op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde werd genomen als de eerste bestreden beslissing - bevat zelf geen overwegingen in het kader van de door verzoekende partij naar voren gebrachte elementen met betrekking tot zijn privéleven.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde ook op het moment van het nemen van de tweede bestreden beslissing, het bevel, niet kan worden geacht een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten in enige mate rekening heeft gehouden met dit beschermenswaardig privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd.

Aangezien gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te maken in het licht van het privéleven van verzoekende partij in de zin van artikel 8 van het EVRM, schendt ze het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel in het licht van het voormelde artikel 8 EVRM."

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Deze juridische grondslag is volledig afwezig maar dient wel opgenomen te worden in de beslissing. In die zin is de motiveringsplicht op zich geschonden.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Verrwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker hier al geruime tijd verbleef en een privéleven had via zijn integratie.

Maar algemeen dient een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoekers. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt: (...)

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. ”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekers betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekers wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekers niet betwist. Verzoekers zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker had verwezen naar de feitelijke gegevens van het dossier en naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn privéleven concreet en specifiek diende in rekening te worden gebracht.

Hij had opgeworpen dat hij sedert 2005, vanaf zevenentwintigjarige leeftijd ononderbroken in België was.

Er is met deze situatie geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Alleszins schendt de beslissing artikel 41 Handvest in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingenwet en de artikels 3 en 8 EVRM;

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd afgeleverd, dat het bevel, als *accessorium* van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 26 december 2018, ook dient vernietigd te worden.

Bij arrest met nummer 246 391 van 17 december 2020 heeft de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde minister van 22 juli 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het thans bestreden bevel ten onrechte werd afgeleverd en, als *accessorium* van voornoemde beslissing, vernietigd dient te worden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen geldig paspoort voorlegt, voorzien van een geldig visum.

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat het zou volstaan dat zij zich in een van de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" in deze bepaling, dat het bevel minstens diende te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn, dat de beslissing op dit punt geen motivering geeft, dat *in casu* zij zich daadwerkelijk op een hogere rechtsnorm heeft beroepen, met name artikel 8 van het EVRM, dat in dit verband een belangenafweging ontbreekt in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbieding van het privéleven, dat de gemachtigde heeft nagelaten om in de onontvankelijkheidsbeslissing op een zorgvuldige wijze een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM door te voeren en hieromtrent afdoende te motiveren, in antwoord op de door de verzoekende partij in haar aanvraag van 26 december 2018 aangevoerde elementen, dat doordat de onontvankelijkheidsbeslissing volgens haar vernietigd moet worden, deze beslissing bovendien moet worden geacht nooit genomen te zijn geweest, dat de thans bestreden beslissing, die overigens op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde werd genomen als de onontvankelijkheidsbeslissing, zelf geen overwegingen bevat in het kader van dan de door haar naar voren gebrachte elementen met betrekking tot haar privéleven, dat bijgevolg slechts kan worden vastgesteld dat de gemachtigde ook op het moment van het nemen van het bevel niet kan worden geacht een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten in enige mate rekening heeft gehouden met dit beschermingswaardig privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd, dat gezien de gemachtigde nagelaten heeft een belangenafweging te maken in het licht van haar privéleven, zij het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM schendt, dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet is opgenomen in de beslissing, dat deze juridische grondslag volledig afwezig is maar wel dient opgenomen te worden in de beslissing, dat in die zin de motiveringsplicht op zich is geschonden, dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar gezinsleven, dat de verwerende partij er perfect van op de hoogte was dat zij hier al geruime tijd verbleef en een privéleven had via haar integratie, dat een proportionaliteitsafweging op basis van artikel 8 van het EVRM totaal afwezig is in de bestreden beslissing.

3.5. De Raad merkt vooreerst op dat waar de verzoekende partij kritiek uit op de beslissing van de gemachtigde van de minister van 22 juli 2020 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zij eraan voorbij gaat dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en dat het beroep tegen voornoemde beslissing door de Raad bij arrest nr. 246 391 van 17 december 2020 werd verworpen, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat de gemachtigde heeft nagelaten om in de onontvankelijkheidsbeslissing op zorgvuldige wijze een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM door te voeren en hieromtrent afdoende te motiveren, in antwoord op de door haar in haar aanvraag van 26 december 2018 aangevoerde elementen, dat doordat de onontvankelijkheidsbeslissing vernietigd moet worden, zij bovendien moet worden geacht nooit genomen te zijn geweest.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.7. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar gezinsleven, maar laat na haar gezinsleven concreet te duiden, noch blijkt het bestaan van een gezinsleven uit het administratief dossier, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren.

3.8. De verzoekende partij beroept zich verder op haar privéleven en stelt dat de verwerende partij er perfect van op de hoogte was dat zij hier al geruime tijd verbleef en een privéleven had via haar integratie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog wijst op een privéleven, wat niet onder de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt.

In zoverre een afweging over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan verwacht worden, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het privéleven van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 22 juli 2020 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom het privéleven van de verzoekende partij volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 22 juli 2020 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 26 december 2018. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 246 391 van 17 december 2020. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 26 december 2018. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven van de

verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

De verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de thans bestreden beslissing niet kan worden geacht een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Zoals de verzoekende partij immers zelf aanhaalt, zijn de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en de thans bestreden beslissing op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde genomen. *In casu* blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat uit de bestreden beslissing nogmaals moest blijken dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel in enige mate rekening heeft gehouden met haar beschermingswaardig privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geen gewag maakt van gezondheidsproblemen of de aanwezigheid van minderjarige kinderen, noch blijkt het bestaan van gezondheidsproblemen of de aanwezigheid van minderjarige kinderen uit het administratief dossier, zodat niet blijkt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet in rekening heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt *in casu* niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Nu niet blijkt dat de verzoekende partij een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek en voorts niet concreet aannemelijk maakt, zoals ook blijkt uit wat volgt, dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, heeft zij voorts geen belang bij haar argumentatie dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet is opgenomen in de bestreden beslissing en dat in het bevel minstens moest gemotiveerd worden dat meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing wel degelijk de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, vermeldt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62, §2 of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van het zorgvuldigheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

3.9. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door

haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.10. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.12. De verzoekende partij betoogt dat een belangenafweging ontbreekt in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven, dat de bestreden beslissing zelf geen overwegingen bevat in het kader van de door de verzoekende partij naar voren gebrachte elementen met betrekking tot haar privéleven, dat bijgevolg slechts kan worden vastgesteld dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet kan worden geacht een

standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel in enige mate rekening heeft gehouden met dit beschermingswaardig privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd, dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het gezinsleven, dat de verwerende partij er perfect van op de hoogte was dat zij hier al geruim tijd verbleef en een privéleven had via haar integratie.

3.13. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij een gezinsleven heeft, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Verder wijst de verzoekende partij op haar privéleven. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 22 juli 2020 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 26 december 2020. Door middel van de voormelde beslissing heeft de verzoekende partij kennis kunnen nemen van de redenen waarom haar privéleven volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 246 391 17 december 2020. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 26 december 2018. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de beoordeling van het privéleven verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van het privéleven ten aanzien van een terugkeer naar het land van herkomst, zodat ze niet kan voorhouden dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet kan worden geacht een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

3.14. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont niet aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Door enkel te wijzen op de duurtijd van haar verblijf en haar integratie, toont de verzoekende partij niet aan om welke redenen zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

3.15. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in dit verband een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.16. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij geen geldig paspoort voorlegt, voorzien van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

3.17. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.18. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet opgemaakt worden dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden noch met welke elementen van haar gezondheidstoestand de verwerende partij onvoldoende rekening zou gehouden hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift weliswaar naar een “gezinsleven”, doch concretiseert dit geenszins zodat zij niet aannemelijk maakt dat verwerende partij gehouden was met haar gezinsleven rekening te houden. Dit geldt des te meer nu uit het administratief dossier geenszins blijkt dat er elementen aanwezig zijn in hoofde van de verzoekende partij die betrekking hebben op het hoger belang van het minderjarig kind, op haar gezins- en familieleven of op haar gezondheidstoestand die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verwerende partij voornoemde elementen heeft onderzocht alvorens de thans bestreden beslissing te nemen, met name in de nota die op 2 juli 2020 door de verwerende partij werd aangemaakt en zich in het administratief dossier bevindt. Daaruit blijkt wat volgt:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

1) Hoger belang van het kind:

→ Betrokkene heeft geen kinderen

2) Gezin- en familieleven:

→ Betrokkene heeft geen gezin in België. Hij had een verloofde in Kinshasa en 2 broers in Bandundu.

3) Gezondheidstoestand:

→ Betrokkene haalt geen medische problemen aan”

De Raad herhaalt dat in de mate de verzoekende partij zou menen dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet gehouden worden met haar privéleven, een dergelijk vereiste niet kan worden gelezen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.19. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.20. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.21. De verzoekende partij beroept zich tot slot nog op het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest en stelt dat dit artikel van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen zeker begrepen zijn, dat het feit dat de verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en van de Raad en betoogt dat zij bij het inroepen van een schending van artikel 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing, dat zij had verwezen naar de feitelijke gegevens van het dossier en naar het eerste middel van haar verzoekschrift, dat zij, moest zij gehoord zijn, had kunnen opwerpen dat haar privéleven concreet en specifiek diende in rekening te worden gebracht, dat zij had opgeworpen dat zij sedert 2005, vanaf 27-jarige leeftijd ononderbroken in België was, dat er met deze situatie geen rekening is gehouden in de beslissing tot bevel, dat zij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, dat wanneer zij de mogelijkheid zou hebben gehad om in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen, de beslissing er mogelijk anders zou hebben uitgezien, dat de verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest heeft geschonden doordat zij deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing.

3.22. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

3.23. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze verwijzen naar het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie (hierna: het Hof).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Zoals de verzoekende partij zelf aanvoert, leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.24. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. De verzoekende partij beperkt zich immers tot de verwijzing naar de feitelijke gegevens van het dossier en naar het eerste middel van haar verzoekschrift en licht toe dat zij had kunnen opwerpen dat haar privéleven concreet en specifiek in rekening dient te worden gebracht, dat zij had opgeworpen dat zij sedert 2005, vanaf 27-jarige leeftijd, ononderbroken in België was, dat er met deze situatie geen rekening is gehouden in de bestreden beslissing, dat zij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Hieromtrent verwijst de Raad naar de vaststellingen in punten 3.8. en 3.13. en 3.14., waaruit blijkt, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, dat de bestreden beslissing geenszins de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM schendt en dat de aangevoerde argumenten aldus niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Bovendien benadrukt de Raad dat de thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die laatstgenoemde beslissing vormt een antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

3.25. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.26. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER